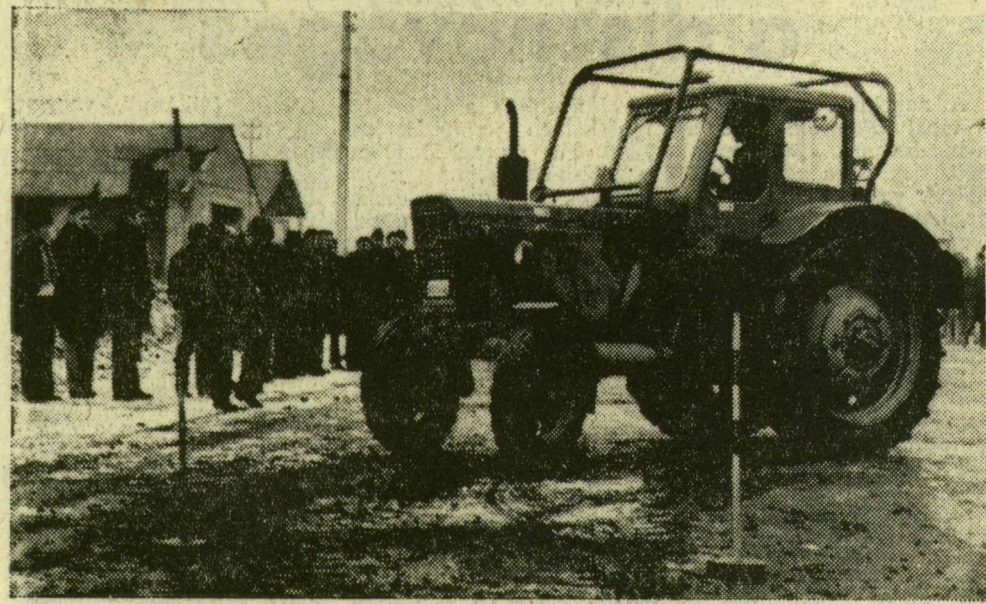

Vetélkedő traktorosoknak

Képünkön: a rutinpályán

A szegedi városi tanács és a járási hivatal mezőgazdasági osztálya, valamint a városi közlekedésbiztonsági tanács traktorosoknak és vontató-vezetőknek rendezett vetélkedőt tegnap Tápén, a Tiszatáj Termelőszövetkezetben. A résztvevő 14 csapat összesen 42 tagja már sikerrel szerepelt a termelőszövetkezetek üzemi vetélkedőjén, a tegnapi közép döntőn

KRESZ-ből, műszaki ismeretekből, a tűzvédelem és munkavédelem szabályaiból vizsgázott és gyakorlatban is bemutatta tudását a szövetkezet géptelepén rögtönzött rutinpályán. A szegedi termelőszövetkezetek csapatai közül első lett és a döntőbe jutott a Tiszatáj Tsz három traktorosa, második helyezést az Új Élet Termelőszö-

vetkezet ért el, a harmadik helyet a Tisza-Maros szög Termelőszövetkezet csapata szerezte meg. A szegedi járás versenyző szövetkezetei közül elsőként a mórhalmi Vörös Október Tsz, másodikként a deszki Maros, harmadikként pedig az ópusztaszeri Árpárvezér Termelőszövetkezet traktorosai jutottak a döntőbe.

Két taggyűlés között

Minden párttag tudja, milyen fontos szerepet tölt be az alapszervezet életében a taggyűlés. Az állásfoglalásnak, a döntésnek ez a legfőbb helyi fóruma. De nemcsak a munka menetére gyakorol nagy hatást, hanem légkörével, színvonalával a kommunisták személyes tulajdonságait is jelentősen formálja.

Felelősségteljes kötelezettségének tesz eleget tehát minden olyan alapszervezeti vezetőség, amely gondosan, idővel és energiával nem takarékoskodva készíti elő a taggyűléseket, azon fáradozva, hogy azok minél színvonalasabbak legyenek. Am az már sokkal kevésbé helyeselhető, ha e fáradozás közben szem elől téveszti azt, ami a taggyűlések között történik. Mi tagadás, léteznek olyan alapszervezetek, olyan vezetőségek, ahol a munka, a belső élet túlságosan is a taggyűlésekre koncentrálódik, jóformán azokra szűkül le. Márpedig az ilyenfajta „rendezvényközpontúság” óhatatlanul megmerevíti a mozgalmi tevékenység eleven folyamatát, gyengíti hatékonyságát.

Hiszen mi minden történik egy pártszervezetben két taggyűlés között? Tanácskozik a vezetőség, összeül a pártcsoport, szemináriumi foglalkozást, vitaköri összejövetelt, esetleg pártnapot rendeznek. De nemcsak rendezvényeket, értekezleteket említhetünk. Két taggyűlés között megy végbe a mindennapos szervezőmunka az elfogadott döntések realizálásáért. S ami talán még fontosabb: az összejövetelek közötti időszaknak alapvető tartalmi eleme a folyamatos, állandó politikai tevékenység, a politizálás, a párt politikájával kapcsolatos, annak elfogadtatását célzó eszme- és véleménycsere.

A pártmunka — lényegéből adódóan — állandó, folyamatos politikai, mozgalmi tevékenység. A taggyűlések e folyamatnak fontos állomásai, eseményei. Nagy hatással lehetnek és vannak rá, behatolnak alakíthatják intenzitását, irányát. De nem pótolhatják, nem tehetik feleslegessé. Sőt, bizonyos értelemben éppen az a legfőbb rendeltetésük, hogy e folyamatos tevékenység eredményességét szolgálják. Ha két taggyűlés között új távot az alapszervezet életében, ha az eleven politikai munka árama nem teremt kellő kapcsolatot a tagok között, akkor éppen ennek a rendeltetésének nem tesz kellő módon eleget. S ha ez a kisugárzó hatás gyenge, hiányos, akkor hiába gondosan megválasztott a napirend, jól elkészített a beszámoló, eleven a vita, sok a hozzászólás — a munkát nem lehet kedvezően értékelni.

Nyilvánvaló persze, hogy a taggyűlés színvonalát és hatását valójában nem le-

het ennyire különválasztani, hiszen a színvonalas taggyűlésnek önmagában véve is megvan a maga hatása a pártmunka további menetére. Mégsem mindegy, hogy ez a hatás automatikusan, spontánul jön-e létre, avagy pedig tudatos erőfeszítésnek az eredménye. Ezért fontos, hogy a vezetőség — s maga a párttagság, minden egyes párttag — tudatosan igyekezzék a taggyűlések hatását érvényre juttatni a mindennapi politikai és szervező munkában. Ne elégedjék meg a beszámoló jó felépítésével, a vitázók magas számával, de még az elhangzó gondolatok kedvező mennyiségével sem — hanem mindennek előtt arra figyeljen, miként valósulnak meg ezek a pártélet, a pártmunka gyakorlatában.

Sokféle példával illusztrálhatnánk ennek fontosságát, de talán egyetlen is elegendő lehet. Ismeretes, hogy a párttagság általában rendelkezik pártmegbízattal, s ezek körét az alapszervezetek gondosan, megfontoltan szabják meg. Mégis, viszonylag ritkább még — noha az igény már korábban megfogalmazódott és a pártmunka valóságos szükségletei indokolják —, hogy a megbízott valamely határozott megvalósításhoz kapcsolódjék, közvetlenül azt célozza. A taggyűlést és az azt követő mindennapos pártmunkát egységben szemléljük, ott ilyen megbízottat már gyakrabban adnak. Ott ugyanis a taggyűlés döntést, elhatározást már annak tudatos számbavételével hozzák, hogy a megvalósítás milyen konkrét tennivalókat igényel. Így a megbízottak rendszere nem válik külön a döntéshozattal, hanem a végrehajtás rendjének szerves elemeként fogják fel.

A mi két taggyűlés között történik, az természetesen visszahat magára a taggyűlésre, annak színvonalára is. Hiszen a tapasztalatok a munka folyamataiban halmozódnak fel, s csak ezek adhatnak alapot a gondos következtetéseknek, az előremutató elgondolásoknak. Ahol két taggyűlés között nem folyik eleven pártmunka, ott voltaképpen maga a taggyűlés sem lehet igazán jó. Lehet látványosan megrendezett, de csillogása külsőleg marad, s a mesterkedtség, a formalizmus ez esetben elkerülhetetlenül gyökeret ver, eluralkodik.

A taggyűlés — mint mondani szokás — a pártszervezet munkájának tükörképe. S bármennyire fontos a tükör gondos csiszolása, állandó gondozása, tisztántartása — a kép minősége végső fokon mégiscsak attól függ, ami a tükörben megjelenik.

GYENES LÁSZLÓ

Működik Szegeden az új telefonközpont

Új telefonszámokat kell hívni a megyeszékhelyen és a környező községekben

Szeged, 1977. január 21., délután 4 óra. Heine Károly, a Szegedi Postaigazgatóság távközlési, műszaki osztályának vezetője a város különböző pontjain, továbbá a környező községekben levő szerelőcsoportok vezetőinek a következőket mondja:

— A feladatot kérem végrehajtani, s jelenteni az átkapcsolás megtörténtét!

Hónapokig tartó előkészület után hangzott el az utasítás. Szeged mindössze 10 másodpercig maradt „süket”, telefon nélkül. Vojnár László osztályvezető-helyettes elsőnek a mentők számát tárcsázta.

— Az új szegedi telefonközpontból beszélék, él a vonal...

Ezután következett a rendőrség, a tűzoltóság, és sorban egymásután minden kétjegyű, úgynevezett speciális szám. Nyolc perc elteltével Papp János a következőket jelentette:

— A feladat első részét végrehajtottuk, az átkapcsolás Szegeden megtörtént...

E néhány szó jelentette többek között azt, hogy Szegeden 16 ezer érpárt átkapcsoltak a régi telefonközpontból az újra a posta szerelői, és a BHG Szegeden tartózkodó munkásai. Néhány perc múlva Tarján városrészéből jelentkezett Kótorján János, majd pedig Csóti Imre. Ők is arról tájékoztatták a munkát irányító bizottságot, hogy a nagy gondal elkészített program szerint halad minden: elvágták a régi központ kábeleit, s megkezdődött az új központ üzembe helyezése.

Dr. Varga Dezső, a szegedi városi pártbizottság titkára elsőként fejezte ki elismerését a munkában részt vevő szerelőknek, akik fáradságot nem ismerve dolgoztak több órán keresztül, hogy Szeged új telefonközpontja bekapcsolódhasson az ország vérkeringésébe.

És milyenek vagyunk mi? Felhívást közölt a posta, s kérte a lakosságot, hogy pénteken 16 és 20 óra között lehetőleg ne használja a telefonot. És mi kíváncsiságból használtuk. Tizenhat óra

húszkor érkezett az első távhívás Budapestről. Kérték Rozgonyi Tibor lakásán levő készülék kapcsolását és az új telefonszámot. A beszélgetés megtörtént. Volt olyan is, aki 16 perc eltelté után hívta a tudakozót. Saját telefonjának új száma iránt érdeklődött, mondván, hogy elvesztette a kiküldött értesítést.

Az átkapcsolás megtörténte után a szerelők azonnal hozzáláttak az állomások ellenőrzéséhez. Elsőként a kórházak és gyógyintézetek átkapcsolására került sor. A fertőzőkórház vonalai 10 perc eltelté után már működtek. A klinikáké pedig néhány perc múlva használhatók voltak.

A Szeged környéki községekben, Kistelekről, Mórhalomról, Röszkőről, Deszkről Szalai Péter, Honti Ferenc, Pék József és Nagygyörgy Sándor jelentette:

Ősztönző bérezés az építőiparban

Az ÉVM 16 budapesti és vidéki kivitelező és építőanyagipari vállalatánál két éven át folytattak kísérleteket a minőség javítására ösztönző bérformák kialakítása érdekében. A legjobb tapasztalatok összegzésének eredményeként megformált elképzeléseket a minisztérium egyeztetve más érdekelt tárcaival, országos hatáskörű szervekkel, az Építők Szakszervezetével és a kísérletekben részt vevő vállalatokkal is. Ennek alapján jelent meg most az építésügyi és városfejlesztési miniszterrendelete a munka minőségi színvonalát növelő, ösztönző bérformák alkalmazásáról. Hazai és nemzetközi viszonylatban is figyelemre méltó módszeren alapulnak az új ösztönző bérformák, amelyeknek lényege, hogy a különböző szabványok, technológiai előírások és mű-

— Élnék a telefonvonalak, megkezdjük az előfizetők felhívását, a vonalak ellenőrzését.

Szöreg, Tápé, Kiskunrozsma, Algyő Szeged városrészeiben levő készülékeket szintén átkapcsolták.

Pénteken este 6 óra körül sok szegedi telefon-előfizetőnél csengett a készülék. A szerelők jelentették be, hogy megtörtént az átkapcsolás.

Mától kezdve Szegeden és környékén már az új telefonszámokat kell hívni. A gondos munka ellenére is előfordulhat számtévesztés, hiba. A posta ezért kéri az előfizetőket, hogy az észlelt rendellenességeket vagy hibákat jelentsék a hibabejelentőnek a 03 telefonszámon.

Hét végén általában kevesebb a telefonbeszélgetés. Az igazi próba hétfőn kezdődik, amikor az új központnak csúcsidőben is bizonyítania kell!

szaki normák alapján munkafázisonként minősítik a terméket, a munkát, s a minőségi osztályozástól függően nő vagy csökken a kereset.

Növekvő élelmiszeripari termelés

Az ÉDOSZ Központi Vezetősége pénteken az élelmiszeripar 1977. évi feladatairól tanácskozott. Kovács Sándor mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszterhelyettes beszámolójában elmondta, hogy a termelés az elmúlt évihez képest idén 6 százalékkal növekszik. Az elő-

A Legfelsőbb Bíróság teljes ülése

A súlyosbító és enyhítő körülmények értékelése

Pénteken a Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bírósága dr. Szakács Ödön elnökletével teljes ülést tartott. A tanácskozáson — a Legfelsőbb Bíróság bírásaival együtt — részt vett, illetve felszólalt Czinege Lajos vezéréredes, honvédelmi miniszter, dr. Szigjártó Károly legfőbb ügyész, dr. Markója Imre igazságügyi miniszteri államtitkár, dr. Kamara János vezérőrnagy, belügyminiszteri államtitkár, Nagy György, a munkásországos parancsnokának helyettese, dr. Nyíri Sándor, az MSZMP Központi Bizottságának alosztályvezetője. Jelen voltak a katonai bíróságok elnökei, valamint több megyei bíróság elnöke is.

A teljes ülés meghozta a Legfelsőbb Bíróságnak a

bűncselekmények elkövetésével kapcsolatos súlyosbító és enyhítő körülmények értékeléséről szóló — 12. számú — irányelvet. A részletes és az ország valamennyi bíróságára kötelező irányelv arra hivatott, hogy előmozdítsa a büntetés kiszabási gyakorlat egységesebbé tételét. Az irányelv szövegét — teljes terjedelmében — a Magyar Közlönyben megjelentetik.

Megtárgyalta és elfogadta a teljes ülés a Legfelsőbb Bíróság katonai kollégiumának működéséről előterjesztett beszámolót. Megállapította, hogy a katonai kollégium a beszámolási időszak négy éve alatt kifejtett ítélező és elvi irányító tevékenységével jelentősen segítette a fegyveres erők és a fegyveres testületek belső rendjének és fegyelmének további szilárdítását.

A súlyosbító és az enyhítő körülmények értékeléséről most hozott irányelv a büntetés kiszabási gyakorlat egységessé tételét szolgálja, így hathatósan előmozdítja azt a jogpolitikai előírást és mindinkább érvényesülő törekvést, hogy meg kell szüntetni az ellentmondásos, formális és szubjektív jogalkalmazást. Ilyen fogvatékos-

gok a bűnösségi — enyhítő és súlyosbító — körülmények értékelésénél olykor előfordultak. Az új irányelv most konkrét tartalommal tölti meg a Büntető Törvénykönyvnek azt a rendelkezését, miszerint a büntetést úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosbító és enyhítő körülményekhez.

A bíróságnak az enyhítő és a súlyosbító körülményeket sohasem elvont általánosságban kell értékelnie, hanem mint reális társadalmi tényeket, illetve az elkövető személyi tulajdonságait. Tehát konkrét ügyben konkrét személlyel összefüggésben kell értékelnie a bíróságnak.

Az anyagi jellegű bűnösségi körülmények között a büntetlen előélet általában enyhítő körülmény; kivétel ez alól, ha az elkövető fiatalon, néhány évvel meghaladott, úgynevezett fiatal felnőtt. A legsúlyosabb büntettek elkövetőinek a javára a büntetlen előélet mint enyhítő körülmény csak kis súllyal jöhet figyelembe. A visszaeső bűnözők büntetett előéletét súlyosbítóként kell értékelni.